Ч. 266. Второк 12 грудня (29 падолиста) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Італіяньско-турецка війна. — Справа перска.

Про битву під Аінзара в дни 5. грудня доносять з урядового турецкого жерела: Після телєґрами команданта Нешата до міністерства війни італіяньска дивізия заатакувала дня 5. грудня рано турецкий фронт. Другий італіяньский відділ в силі більше як дивізия посував ся против лївого турецкого крила в напрямі від моря. Третий атак був вимірений против правого нашого крила. Хоч сили Італіянців були в десятеро більші від наших, тревала борба від рана до вечера. На своїм фронтї і правім крилї мали Італіянцї поверх пятьсот убитих і велике число ранених. Аби не допустити до рішаючої битви і не дати численнїйшому противникови можности відтяти поворот нашому лївому крилу, уступили ми в повнім порядку. — Італіяньскі урядові донесеня говорили о дикій утечі турецких войск і подавали страти Італіянців значно менші. Однако з другої сторони впадає в очи, що Нешат бей промовчує страти турецко-арабских войск.

Нинїшні депеші приносять вісти про малі стички між передними сторожами.

Як звістно, зажадала Росия в своїм послїднїм ультіматум, аби Персия зрекла ся права приймати до своєї служби чужинцїв без дозволу Росиї і Анґлїї. Причиною того жаданя було приняте Американця Морґана Шустерана, реформатора перских фінансів. Про того Шустера доносять: Морґан Шустер, знавець фінансовости і знаменитий адміністратор найшов для себе роботу в Персиї. Персия глядала чоловіка, що умів би упорядкувати єї фінансове положенє і навинув ся Шустер, очивидно з рекомендациями дуже поважних чинників. До реорґанізацийної працї взяв ся він з питомою Американцям енерґією. Сам всего не міг зробити, отже запросив до помочи ріжних фаховцїв, таких як він сам чужинцїв. Робота поступала; перске правительство було з него вдоволене, але не були з него вдоволені опікуни Персиї, головно Росия.

Колиб Шустер за терен своєї дїяльности вибрав був лише Тегеран і обмежив ся лише до зреорґанізованя фінансів, Росия була би єго терпіла. Але Американець підняв ся поважнїйшої задачі. Хотів зробити Персию независимою. Тимчасом після анґлійско-російского договору північна Персия мала підлягати росийским впливам а полуднева анґлійским. Росия не хотїла спокійно глядїти на те, як американьский горожанин господарує в єї области — на півночи. Притім Шустер виступив публично против росийскої дипльоматиї на перскім ґрунтї. Оголосив отвертий лист до анґлійского „Таймсу“, в якім представив Росию як державу, що спиняє розвиток перского конституціоналїзму і стремить до забору північної Персиї. Переведений на перску мову і розкинений по краю, лист той викликав в Персиї настрій, крайно ворожий для Росиї. Тому росийска дипльоматия признала єго небезпечним інтриґантом і виступаючи против перского правительства, зажадала передовсім усуненя Морґана Шустера і єго помічників.

У відповіди на те Шустер вислав до „World-a“ в Новім Йорцї телєґраму, в якій представив заграничному сьвітови пляни Росиї у властивім сьвітлї. Росия була все ворогом Персиї і не допускала в нїй до ніяких реформ, боячись, що они зроблять єї сильною і спосібною до боротьби з нею. Росийскі урядовцї — додає Шустер — називають мене „Жидом“ і „американьским авантурником“. Але і они ледви чи відважать ся сказати, що я не сповнив, або зле сповнив свої обовязки супротив перского правительства або щоби я в характері головного касиєра нарушив чужі інтереси. З виїмком очевидно росийскої бюрократиї, котрій — я радо признаю ся — перешкаджаю. І ся обставина перш усього визвала потребу мого увільненя. Однак уважаю моїм обовязком заявити, що я останусь на моїм становищи доси, доки буду користувати ся довірєм перского правительства, з котрим одним числю ся. Росийске же правительство може видалити мене з Персиї лише фізичною силою.

---

31)

Крізь стїну.

(З францускoго — Кл. Моффета).

(Дальше).

Тимчасом Аліна набравши нової відваги, переодїла ся і прийшла відтак назад до комнати, де Ґренер кінчив курити своє циґаро і розмовляв з тїткою Боннетон.

— А, ти вже тут! — відозвав ся встаючи. — Бідна дитино, ти здаєть ся плакала? — додав зі співчутєм. — Зачекай! Тїтко Боннетон, я хотів би кілька слів поговорити з моєю своячкою.

Стара кивнула головою і вийшла з комнати.

— Сїдай же тепер тут коло мене і скажи, чого ти така сумна — відозвав ся відтак лаґідно до Алісиї, котра однако не сїла на вказанім місци, лиш приступила отягаючись трохи ближше і станула перед ним.

— То лиш дрібниця, але менї здавало ся, що ти будеш гнївати ся — відповіла несьміло.

— А щож то такого?

— Котра година?

Він поглянув на годинник і відповів:

— За двацять мінут третя.

— Чи було би тобі дуже недогідно, колиб ми вийшли аж пять або десять мінут по третій? Я в послїднїм часї мала богато ріжних клопотів, а коли я вчера говорила о тім з о. Анзельмом, він сказав, аби я нинї прийшла до него о три чверти на третю.

— До сповіди? Гм! А як довго то потреває?

— Пятнацять або двацять мінут.

— І по тім будеш чути ся щасливійшою?

Она німо притакнула головою.

— Добре! То я зажду. Ходи! Відведу тебе.

— І будеш ждати в церкві?

Він уважно поглянув на неї і коротко сказав:

— Так!

Зараз опісля зявила ся Алісия в легкій рожевій сукни і великім капелюсї з цьвітами в церкві. Різьбар ішов за нею.

— Посидиш тут тимчасом на моїм кріслї коло столика? Оно дуже вигідне — відозвала ся дївчина несьміло.

— О, для мене, кожде крісло вигідне — відповів він сухо. — Де твоя сповідальниця?

— Там, по другій сторонї — відповіла і пішла на праву сторону церкви попри цїлий ряд сповідальниць, з котрих кожда мала прибиту табличку з назвищем дотичного сьвященика. Коли прийшла майже до самої сповідальницї, показала Алісия на табличку, на котрій були виписані слова: „О. Анзельм“.

— Чи сьвященик вже є?

— Так.

Відтак немов би прийшла їй якась гадка, шепнула до різьбаря:

— Не оглянеш тимчасом скарбницї? Мусиш пійти поза хор і малими східцями зійти на долину.

Він поглядав на неї усьміхаючись.

— Вже менї не навкучить ся. Іди лиш і кінчи скоро.

Єї лице посумнїло, але послушно відвернула ся і зникла в сповідальници.

Ґренер сїв недалеко на одно з крісло і вигідно розпер ся в нїм усьміхаючи ся з вдоволенєм. Чув, хоч лиш тихо, глубокий питаючий голос сповідника і давнїкий, милий голос своячки.

Минуло пять, десять мінут. Матій ходив по церкви і обтирав лавки під хором. Ґренер встав. Як безконечно довго то тревало! Але нараз отворили ся дверцї сповідальницї і звідтам вийшов сьвященик в чорнім рясї та поволи відійшов. Остаточно! Тепер вскорі вийде й она.

Час минав. Якже довго буде та дївчина молити ся? Вже пів години сидїла в сповідальници. Атже сьвященик вже давно вийшов. Мусить вийти і она.

Ґренер приступив до самої занависи засланяючої сповідальницю і кликнув тихим голосом:

— Алісиє!

Ніякої відповіди.

Він застукав о дерев'яну стїнку.

Шустер поки що лишив ся в Персиї і викликує ворожий настрій против Росиї. Але в петербурских урядових кругах панує певність, що Персия згодить ся остаточно на російскі условини, тим більше, що також Порта уділила Персиї ради, щоби згодила ся на друге ультіматум Росиї для уникненя задирки, яка для неї може бути дуже небезпечною.

Кромі того Порта вислала до турецких амбасадорів обіжник з порученем звerненя уваги великих держав на події в Персиї. В сім обіжнику мала висловитись Порта, що дальша російска акция в Персиї витворила би в магометаньскім сьвіті положене, якого наслідки необчислимі. Порта домагає ся проте від держав, щоби інтервеніювали в Росиї.

Напружене між перским населенем потроха зменшилось. Настрій всіх сторонництв є дещо мирнїйший, від коли появила ся вість, що Анґлїя тревае при договорі з 1907 року, особливо що до постанов про независимість Персиї.

Новинки.

Львів, 11 грудня 1911.

— **Іменованя.** Президия гал. кр. Дирекциї скарбу іменувала официялами податковими в X кл. ранги асистентів податкових: Фр. Трочиньского, Каз. Монастерского, Стеф. Дороцкого, Алекс. Мелема, Ів. Ґадзїньского, Кар. Ґуміньского, Станисл. Голиньского, Волод Савицкого, Мих. Оржеховского, Ант. Левицкого, Ант. Сьвідерского, Едм. Секерского, Стан. Сеньковского, Ів. Оліву, Мих. Смішкевича, Зиґм. Жукевича, Ів. Оканя, Салема Фолькенфока, Каз. Вержейского, Берн Вайсберґера, Авг. Станиславского, Юл. Гарлендера, Юл. Козловского, Йос. Ґесінґа, Лавр. Сливку, Юду Натана Лебля, Марка Тутака, Ів. Тихоліна, Ону. Волощака і Евг. Чернявского. — Президент гал. Дирекциї почт і телеґр. іменував почтмайстер Зиґм. Медвецкого в Нижанковичах ст. почтмайстром в Хирові.

— **З зелїзниці.** Положений на шляху Тернопіль-Стрий пристанок і ладівня Верчани отворений доси для руху особового і для відправи пакунків за пізнїйшою оплатою як також для обмеженого руху товарового, отвирає ся з днем 1 груднія 1911 для надачі пакунків до стаций і пристанків ц. к. державних зелїзниць, як також для необмеженого руху товарового з тим застереженем, що заладоване зглядно виладоване товарів належить до надавця зглядно відбираючого.

— **Другий крамарско-касовий курс в Рогатині.** Ще в падолистї 1910 р. устроїв був Виділ Філїї „Просьвіти“ в Рогатині просьвітно-крамарский курс, який покінчило з добрим успіхом 12 учеників. Заохочений добрим вислїдом сего курсу, а спонуканий рівночасно Головним Виділом Товариства „Просьвіта“ устроїв Виділ Філїї „Просьвіти“ в Рогатині в місяци падолистї с. р другий курс крамарско-касовий. На курс сей зголосилось однак знов лише 12 учеників, кількох з самого Рогатина і кількох з сусїдних сіл. По одному ученикови дав повіт сокальский і снятиньский. Наука відбувала ся що дня рано і по полудни, а вечером відбували ученики вправи в місцевій „Народній Торговлї“. Науки уділяв через цілий час Вп. п. Грушкевич, учитель крамарства з рамени львівскої „Просьвіти“, а в дечім помагали єму Вп. пп. Микола Бабин і Володимир Мосора з Рогатина. Уділювано передовсїм наук загально купецких і касових, як про ведене торговельних і касових книг, про товарознавство, про ріжні спілки торговельні і касові та як їх закладати, про купецкі рахунки та купдцку ґеоґрафію. Пп. учителї доклали всїх сил, щоби ученики короткий сей час науки використали як найлїпше.

— **На послїдних зборах Краєв. Шкільного Союза „Рідна Школа“** ухвалено на внесенє о. Ваня що слїдує: Справи нашого приватного шкільництва веде „Шкільний Союз“ яко начальна шкільна власть цілого краю. До Шк. Союза входять делеґати виділів краєвих, товариств шкільних, просьвітних, наукових, економічних і деяких станових, більших фінансових інституций, політичних орґанїзаций і преси. Крім сего до Шк. Союза висилають по 2 делеґатів ті повітові шк. комітети, що удержують середну школу, а по одному прочі шкільні комітети. Союз має право кооптованя. Се є ширший шкільний союз, що вибирає зпоміж себе тіснїйший комітет зложений з 15 членів, з котрих пятьох становить управу, іменно голова, 2 його заступників, скарбник і писар. Найвисшою властию „Шкільного Союза“ є краєвий шкільний з'їзд, котрий складають: I. Всї члени ширшого та тіснїйшого Кр. Шк. Союза. II. Всї члени виділів слїдуючих товариств: 1) Просьвіта“, 2) Руске Тов. Педаґоґічне, 3) Наукове тов. ім. Шевченка, 4) Учительска Громада, 5) Взаїмна Поміч гал. та бук. учителів та учительок, 6) Укр. Студентский Союз. III. По одному делеґатови виділи товариств: 1) Жіноча Громада, 2) Кружок катихитів, 3) Акад. Громада, 4) Основа, 5) Кружок укр. богословів. IV. По одному делеґатови редакциї українських часописий. V. По одному делеґатови філїї товариств: 1) Учительска Громада, 2) „Просьвіта“, 3) Руске Тов. Педаґоґічне, 4) Взаїмна Поміч гал. і. бук. учит. та учительок, 5) „Сільский Господар“, 6) С. У. С. С. VI. По одному делеґатови повітових орґанїзаций й українських сторонництв. VII. По двох делеґатів шкільні комітети. VIII. Жертводавцї „Рідної Школи“ наколи зголосять свою участь через свої місцеві орґанїзаций і IX. Посли парляментарні та соймові, особливо члени шкільних комісий клюбових.

До ширшого комітету належать ще на додаткові внесеня: з відпоручника „Рускої Щадниці“ в Перемишли, відпоручника Тов. Петра Могили, відпоручника „Академічної Кухні“ і „Жіночої Громади“, з 2 делеґатів Укр. Студ. Союза, одного делеґата „Академ. Громади“ і відпоручника Тов. Апостола Павла і Тов. Апостола Петра.

Крім ого ухвалено ще слїдуючі дезидерати на внесенє о. Ваня: Тіснїйший комітет Кр. Союза переде орґанїзацию фондів на Рідну школу так, щоби кожда орґанїзация, товариство чи одиниця української суспільности зложили після своїх сил, свою хоч би мінімальну жертву на „Рідну Школу“. 2) Тіснїйший комітет Кр. шк. Союза „Рідна Школа“ переведе в 1912 р. орґанїзацию комітетів шкільних повітових і місцевих у всїх повітах Галичини і у всїх місцевостях східної Галичини. 3) Тіснїйший комітет Кр. шк. Союза „Рідної Школи“ заложить в слїдуючім роцї що найменше 1 семінарию учительску мужеску, 1 висший інститут виховуючий для дївчат міщаньских і селяньских, 2 школи виділові, 3 ґімназиї і 10 шкіл народних в місцевостях, які признають за віоповідні. 4) Тіс. Ком. Кр. шк. Союза „Рідна Школа“ переведе орґанїзацию бурс в союз

— Алїсиє, ходиж вже раз!

Знов нїякої відповіди.

Лице Ґренера потемнїло. В нїм обудило ся підозрінє, одним рухом відхилив заслону.

Сповідальниця була порожна — з Алїсиї нї слїду.

* * *

Стало ся то дуже просто. Сповідальниця о. Анзельма була під той час неужнвана, бо в заді за нею направлювано мур. — Кілька великих каменів, які винято, заступлено тимчасом сильними деревляними підпорами, поміж котрі легко можна було перетиснути ся. Ту обставину використав Кокеніль, аби допомогти Алїсиї до утечі. Она лиш малу хвильку була в сповідальници, аби Ґренер чув голоси. Відтак крізь отвір в мурі і коридор, що лежав за ним, видістала ся на двір. А сьвященика удавав батько Тініоль!

— Сим разом не повело ся єму! — усьміхнув ся до себе Кокеніль, витираючи пильно порох з лавок.

— Матію! — крикнув Ґренер голосно. — Прошу вас, ходіть-но сюди!

— Я саме хотів вас спитати, чи не оглянулиб ви тої різьби — відповів Матій невинним голосом, наближаючи ся до Ґренера і показуючи на різьби коло одного бічного престола.

— Ах нї! — відповів той роздразнений. — Менї лучило ся щось дуже немилого! Погляньте лиш — він знов відкинув заслону — она утїкла.

— Хто? Чейже не ваша своячка?

Ґренер мовчки притикнув головою і зпід єго напів примкнених повік блиснув погляд скаженої ненависти, але сейчас погас.

— Не можу собі того пояснити — сказав відтак спокійно — і хотів би з вами о тім поговорити. Напєте ся там в винарни скляночку зі мною.

Матій згодив ся і зараз опісля сиділи они оба на веранді винарні, зверненій до площі — перед церквою.

— Мусите знати, пане Матію, що я від давна мав дуже богато клопотів з моєю своячкою — почав різьбар. — Колиб я був не любив і не поважав так дуже єї матїр, я вже давно був би нею не займав ся. Але мати єї була незвичайна женщина, хоч зробила дурницю, яка принесла їй нещастє в житю — ба, навіть позбавила єї житя.

— Щож она таке зробила! — спитав Матій.

— Віддала ся за Американця, котрий — але лїпше не говорім про него. Отже моя своячка має в той спосіб американьску кров в своїх жилах і від давна просто дуріє за Американцями. І то було причиною, що я привіз єї перед пятьма лїтами до Парижа. Она мала тодї лише тринацять лїт, але була вже зовсїм розвинена і дуже хороша. Отже тодї був в Брукселї один Американець, жонатий чоловік, з котрим она — ви вже мене розумієте! Я мусів в то вдати ся і єї вивезти. А тепер знов зайшла собі з тим молодим Американцем, котрого замкнули за убийство. Дійстно, то страшні річи! Очивидно що тепер мушу єї забрати і з Парижа. Але она не хоче; я то зараз пізнав, хоч она нічого не говорила. І ось при помочи того сьвященика втяла менї таку штуку, що утїкла. Той сьвященик, як менї тїтка Бониетон оповідала, вже давно вбивав їй в голову всїлякі непотрібні дурниці.

— Гадаєте, що о. Анзельм допоміг їй в утечі? — скрикнув Матій з уданим зачудованем.

— Очивидно, що так. Атже ви бачили, як він виходив із сповідальниці, правда?

— Я був задалеко, аби пізнати добре єго лице.

— А я єго добре видів і кажу вам: То був о. Анзельм — говорив Ґренер з великою рішучостию. — Напєте ся ще скляночку, пане Матію, чи пійдемо дальше?

— Дальше? Куди?

— Ходїть лиш, я вам скажу. Хочу задля памяти на матїр спасти ту дївчину перед наслїдками єї глупоти. Знаю, де єї найду. Але ви пійдете зі мною, пане Матію, правда? Поможете менї?

— Очевидно, дуже радо — відповів Кокеніль і подумав: Що то всьо має значити? Що він задумує?

— Возьмім фіякра. Гай, фіякер! Їдьте на улицю Тронше, зараз коло площі Мазелен.

Кокеніль розпер ся вигідно на сидженю і сягнув рукою до кишенї, аби пересьвідчити ся, чи має з собою револьвер. Кинув скорий погляд поза себе і побачив, що той самоїзд, що від кількох годин стояв перед шпиталем, їхав за ними поволи і що в нїм сиділо чотирох людий, а то: батько Тініоля, двох кремезних молодших людий і шофер. Ах, сим разом він єму вже не сьміє утечи!

— Скажу вам, в який спосіб надію ся найти Алїсию — говорив різьбар свобідно, коли виїхали з гамірної улиці Ріволї і завернули в тихійшу бічну уличку. — Знаю сестру о. Анзельма, що що при улици Тронше має склеп з перуками. Єї спитаю, а она менї вже всьо скаже, коли їй пояснию, як небезпечно може бути та справа для єї брата. Гей, стійте! Тут є уряд телеґрафічний. На малу хвильку!

(Дальше буде).

бурс і постарає ся, щоби в кождій місцевости, де є середна школа була хоч би одна вірцева бурса.

— **Нещаслива пригода.** На головнім двірци зелізничім стала ся в суботу страшна пригода. На т. зв. малій рампі заняті були около 12 год. в полудне чотири робітники спедицийної фірми Йосифа Фрідлендера, виладовуванєм з ваґона величезних пак з т. зв. зеркальними тафлями. В хвили коли одну з тих пак заладовувано на віз, три инші звалили ся них і придушили їх своїм тягаром. Наслідки того показали ся страшні. Одному з робітників, якомусь Стефанови (з назвиска він не знаний) розторощило голову; другого, Романа Козака, страшно потовкло і зломило єму стовп хребтовий, третому Маврови Бродгайнови зломило ключицю а четвертого потовкло сильно. Всіх забрала поготівля ратункова і відставила до шпиталю. Дирекция зелізниць державних у Львові подаючи до відомости сю страшну подію додає: Виладовуванє відбувало ся після істнуючих приписів без участи орґанів зелізничих.

— **Кровава подія.** В доповненю про намірене убийство і самоубийство на ул. Личаківскій подаємо ще, що возьний Канїчак був алькоголїком і жінку, хоч єї й любив, часто без причини напаствував і грозив їй смертию. Кільканайцять днів тому назад, Канїчакова добачивши револьвер у мужа, вкинула єго потайком до каналу, але Канїнчак купив другий. Остаточно дійшло до того, що Канїчакова покинула мужа і перебувала у знакомих. Коли в суботу прийшла до будинку реальної ґимназиї, щоби там побачити ся зі своїм сином Станиславом, 11-лїтним хлопцем, учеником І-ої кляси, прийшов і Канїчак та став єї намовляти, щоби она вернула знов до него. Тут отже розпочала ся траґедия. Коли Канїчакова рішучо відмовила, він добув револьвера. Тоді она вхопила єго за руку і хотіла вирвати револьвер. Тимчасом Канїчак вистрілив, а коли Канїчакова пустилась втїкати, він побіг за нею і прийшло до катастрофи. Канїчак привезений до шпиталю, помер. Канїчакова єсть лиш легко ранена і вийде небавком із шпиталю.

— **Як православні батюшки дбають про себе.** Від якогось часу розносять галицкі часописи вість, що російскі наймлені аґенти, котрі навіть задля лїпшого інтересу висьвятили ся в Росиї на православних „батюшків" (сьвящеників), зачали у нас в Галичинї туманити людий і заваблював їх на православіє, що їм декуди з наскрізь темними людьми навіть почасти й удало ся. В справі сїй помістила „Gaz. Lwowska" ширшу статю, але заким з нею познакомимо наших читачів, подаємо тут коротенький образок, котрий принесли сими днями російскі ґазети під заголовком: „Голодуючим молитви, собі — тисячі", а котрий представляє російских „батюшок" в характеристичнім сьвітлї. Діяло ся сими днями в Саратові в глубоків Росиї. Там відбував ся епархіяльний з'їзд і на єго припорученє звернув ся предсїдатель з'їзду телеґрафічно в Петербург до епископа Гермоґена з просьбою, щоби він позволив обдумати справу орґанїзациї помочи для голодуючих селян в саратівскій ґубернії. На ту телеґраму епископ Гермоґен попросив з'їзд, щоби він в виду голоду, який ширить ся не лиш в саратівскій ґубернії але й в цїлій Росиї, збільшив свої молитви відслужуванєм акафистів і молебнів. О себе епіском Гермоґен не просив молити ся, лиш — як доносить „Сар. В." — зажадав, щоби на 1912 р. визначили єму 8000 рублїв і виплатили з того до єго власних рук 7 тисячів яко доповненє на удержанє епархіяльних місий замість дотеперішних 3000 рублїв. — Нема нї найменшого сумнїву, що й батюшки, вислані на місию до Галичини, роблять так само: темному галицкому мужикови — православіє, котрого він не знає і не розуміє, а хитрим батюшкам — тисячі рублїв.

Телеґрами.

Париж 11 грудня. Російский мінїстер справ заграничних Сазонов від'їхав до Петербурга.

Льондон 11 грудня. До Morning Post доносять з Вашінґтона, що Морґан Шустер, телеграфував до свого батька, що думає і дальше повістати на своїм становищи в Персиї.

Константинополь 11 грудня. До „Єві Ґазетта" доносять з Тріполїса, що віддїли добровольців вирушили до побережа.

Солунь 11 грудня. На зелїзници Солунь-Скопле знайдено на шляху дві бомби, котрі однак ще в час можна було усунути.

Ганкав 11 грудня. Застановленє воєнних кроків продовжено о 15 днів.

Петроків 11 грудня. В справі Мацоха буде обжалованих 8 осіб. Завізвано 88 сьвідків і 2 знатоків.

Льондон 11 грудня. „Daily News" доносить, що правительство анґлійске не підвисшить видатків на фльоту, скоро нїмецке правительство не змінить свого пляну фльотового.

Льондон 11 грудня. З Канеї доносять, до Бюра Райтера, що консулї завізвали товариства корабельні, щоби не приймали яко подорожних кретийских послів, котрі би хотїли їхати до Грециї.

Петербург 11 грудня. Комісия для справ товариства і союзів зареєструвала Товариство Західно-російске, маюче на цїли скріпити російску культуру в т. зв. західно-російскім краю.

Константинополь 11 грудня. Проклямация шефа духовеньства перского вказує на напад Італїянців на Тріполїс а на анґлїйско-російску акцию в Персиї і каже, що в виду змагань до знищення ісламу всї магометани мусять злучити ся до сьвятої війни.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від ¹/₆ до ¹⁵/₉ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від ¹⁸/₆ до ¹⁰/₉ включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·43, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від ¹⁸/₆ до ¹⁰/₉ включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).